

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5SŽ/11/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010067
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010067.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpenej: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova č. 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o odvolaní navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/39/2015 zo dňa 25. augusta 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/39/2015 zo dňa 25. augusta 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka je p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500,- € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozhodnutím č. RP/39/2015 zo dňa 25. augusta 2015 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „odporkyňa“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/, zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“), postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. rozhodla tak, že navrhovateľke uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c/ uvedeného zákona vo výške 1 000,- € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

2. Porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. malo spočívať v tom, že

navrhovateľka dňa 07.02.2015 v čase cca o 8:39 hod. odvysielala v rámci programovej služby JOJ program Dobrodružstvo v tábore bez označenia piktogramom vekovej vhodnosti, a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na jeho kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu jeho spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne posolstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov, t.j. klasifikačné kritérium, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 Jednotného systému označovania opodstatňuje klasifikáciu programu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, čím navrhovateľka odvysielaním programu bez označenia piktogramom vekovej vhodnosti nesprávne uplatnila Jednotný systém označovania.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka opravný prostriedok, ktorým sa domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľka namietala, že odporkyňa napadnutým rozhodnutím zasiahla do jej základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, slobodu prejavu a šírenia informácií, garantovaných Ústavou SR a Dohovorom a to konkrétne ustanovenia čl.26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl.10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s čl. 1 Dohovoru. Navrhovateľka uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia boli záznam z vysielania programovej služby JOJ a prepis/popis skutkového stavu, avšak z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že odporkyňa buď nevykonala tieto dôkazy vôbec, alebo ich nevykonala v súlade so správnym poriadkom. Ak z rozhodnutia odporkyne vyplýva, že bolo postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu bolo nevyhnutné, aby z obsahu spisového materiálu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn., že tento záznam skutočne vzhľadli. Vykonanie tohto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku. Takýto dôkazný prostriedok (obhliadku podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku) nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným. Správne trestanie nie je možné, ak mu nepredchádza spravodlivé konanie, ktoré je založené na riadnom preskúmaní skutkového stavu veci a vykonanom dokazovaní, ktoré bez dôvodných pochybností preukazuje, že došlo k spáchaniu administratívneho deliktu. S ohľadom na špecifikum kolektívneho rozhodovania Rady, je teda zrejmé, že všetci členovia Rady, ktorí rozhodujú o administratívnom delikte sa musia osobne oboznámiť so všetkými dôkazmi a tieto v súlade s procesnými predpismi vykonať. Zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, že by sa akýkoľvek člen Rady oboznámil s jedinými dôkazmi v konaní a taktiež nevyplýva, že ak sa aj oboznámil s predmetnými dôkazmi, tieto neboli vôbec vykonané, keďže o ich vykonaní nebola spísaná zápisnica. Vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu v súlade s § 22 ods. 2 a 3 správneho poriadku je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenie úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa správneho poriadku. Zo samotnej povahy obhliadky ako procesného úkonu vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez tohto, aby členovia Rady obrazovo-zvukový záznam, za ktorý môžu uložiť citelnú sankciu, na vlastné oči videli. Namietala, že odporkyňa pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dala do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správneho soudu ČR sp.zn. 7As/57/2010-82 zo dňa 3. apríla 2012. Skutočnosť, že povinnosť uložená ustanovení § 21 ods. 1 správneho poriadku je odrazom práva na spravodlivé konanie vyplýva aj z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lisica c/a Chorvátsko 20100/06 z 25. februára 2010, keď skonštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť len vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná.

4. Navrhovateľka ďalej uviedla, že zásah do jej slobodného prejavu v podobe rozhodnutia odporkyne je možný len, ak by ohrozil niektorý z chránených záujmov podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR alebo článku 10 ods. 2 Dohovoru, na základe ktorých je možné obmedziť slobodu prejavu a zároveň, ak by bolo takéto

obmedzenie proporcionálne k sledovanému cieľu. Zdôraznila, že väčšinu základných práv možno obmedziť v akomkoľvek verejnom záujme. Sloboda prejavu sa neradí do takto spojenej väčšiny. Slobodu prejavu je možné obmedziť len v takom druhu verejných záujmov, ktoré sa výslovne uvádzajú v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Ak orgán verejnej moci zasahuje do základného práva navrhovateľky, alebo toto obmedzuje, je na ňom, aby preukázal, že na to existoval legitímny dôvod vychádzajúci z verejných záujmov vymedzený v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a takýto zásah bol zároveň proporcionálny. Odporkyňa skúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu len prostredníctvom osvedčenia formálnej podmienky tzn. či obmedzenie bolo „predpísané“ právnym predpisom o sile zákona a prostredníctvom osvedčenia len prvej materiálnej podmienky pre možné obmedzenie slobody prejavu. Obmedzovanie práva navrhovateľky vysielat' audiovizuálny obsah bez jeho označovania grafickými symbolmi vhodnosti je potrebné kategorizovať ako obmedzenie jej práva na slobodu prejavu. Po osvedčení skutočnosti, tzn. existencii ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., už odporkyňa neskúmala, či je obmedzenie slobody prejavu proporcionálne, resp. ju skúmala nevhodne a nedostatočne. Napadnuté rozhodnutie je preto nedostatočne a nezrozumiteľne odôvodnené. Rozhodnutím odporkyne došlo síce k zásahu do slobody prejavu navrhovateľky na základe § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (formálna podmienka) a tento zásah (obmedzenie) bol vykonaný na základe chráneného verejného záujmu ochrany mravnosti podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR (prvá materiálna podmienka), ale nebol proporcionálny (druhá materiálna podmienka). Uviedla, že čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a článok 10 ods. 2 Dohovoru predstavuje limitačnú klauzulu pre orgán verejnej moci ako aj všeobecný súd, ktorú nemôže prekračovať a to ani v prípade ak by akékoľvek ustanovenie zákona (napr. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.) im dávalo kompetenciu nad jeho aplikovaním a vynucovaním. V tejto súvislosti dala súdu do pozornosti test proporcionality, aplikovaním ktorého vyvodila záver, že obmedzujúci zásah (napadnuté rozhodnutie) síce spĺňa kritérium vhodnosti (dostatočne dôležitého cieľa), nakoľko smeruje k ochrane mravnosti mládeže, avšak nespĺňa kritérium racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu, nakoľko obmedzením slobody prejavu nie je možné dosiahnuť akceptovateľný stav, ktorým je ochrana mládeže. Uviedla, že legitímny cieľ (ochrana mravnosti mládeže) je potrebné vnímať celoplošne v rámci prijímania všetkých informácií zo strany všetkých zdrojov, ktoré sú mládeži prístupné. Poukázala na to, že v dnešnej dobe plurality médií počnúc tlačenými a elektronickými médiami, internetovej a mobilnej siete, nových médií a sociálnych sietí uvedenú zákonnú požiadavku na označovanie programov grafickým symbolom vhodnosti pre určité vekové skupiny divákov vzťahujúcu sa výlučne len na informácie (programy) šírené len tými vysielateľmi, ktorí získali licenciu na vysielanie pre územie Slovenskej republiky a nevzťahujúcu sa na informácie šírené ostatnými zdrojmi informácií, ktoré sú mládeži dostupné najmenej v rovnakom rozsahu, nemožno odôvodniť všeobecnou ochranou mravnosti mládeže pretože takýmto spôsobom jej uplatňovania nie je možné dosiahnuť legitímny cieľ, ktorým má byť ochrana mravnosti celej mládeže na území Slovenskej republiky pred nevhodným audiovizuálnym obsahom. Aj pri skúmaní otázky nevyhnutnosti zásahu je preto potrebné konštatovať, že táto požiadavka nebola splnená. Uviedla, že predmetné obmedzenie slobody prejavu nie je proporcionálne tiež z dôvodu, že divákovi je v súčasnosti prístupný „neoznačený“ obsah, pri ktorom sa neaplikuje označovanie programov na základe vyhlášky o Jednotnom systéme označovania v takej miere, že ohrozenie práv divákov vysielaním navrhovateľky je marginálne. Navrhovateľka má za to, že ochranu mravnosti mládeže zo strany štátu je možné vnímať výlučne v rovine primárnej povinnosti štátu, znamenajúcej povinnosť vytvorenia podmienok na jej napĺňanie (napr. zabezpečenie výchovy mládeže v rámci vzdelávacieho procesu). Ochrana mravnosti v sekundárnej rovine patrí výlučne osobám, ktoré sú zodpovedné (oprávnené) k výchove mládeže, čiže samotným rodičom. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 307/2014-45 zo dňa 18.12.2014.

5. Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že navrhovateľka podala opravný prostriedok oneskorene, nakoľko napadnuté rozhodnutie jej bolo doručené dňa 24.09.2015, pričom opravný prostriedok bol doručený najvyššiemu súdu až dňa 12.10.2015, t.j. po uplynutí 15-dňovej lehoty ustanovenej v § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z..

6. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa nezákonnosti vykonania dôkazu uviedla, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci. Záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní,

na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na právnu úpravu v § 34 ods. 3 správneho poriadku bola navrhovateľka povinná navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú jej známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mala odporkyňa za to, že poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľka bola súčasne poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije odporkyňa rozhodne aj bez jej stanoviska. Podkladmi pre vydanie rozhodnutia boli záznam vysielania a prepis/popis skutkového stavu. Odporkyňa pri rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj zhladnutie záznamov vysielania predmetného programu odporkyňou. Spochybnenie sledovania programu nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše zavádzajúce. Odporkyňa súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamov vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mala zato, že navrhovateľka v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedla žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažovala záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sama navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dala do pozornosti okrem iných aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012.

7. Vo vzťahu k námietke navrhovateľky, ktorou namietala nedostatočné odôvodnenie existencie a splnenia podmienok proporcionality na možné obmedzenie slobody prejavu, odporkyňa uviedla, že Dohovor v čl. 10 ako aj Ústava SR zakotvuje pre každého právo na slobodu prejavu, rovnako však ustanovujú možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií. Sloboda prejavu je garantovaná len do takej miery, pokiaľ nezasahuje do práv a slobôd iných. Obmedzenie slobody prejavu musí: a) vyplývať zo zákona, b) byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, c) sledovať legitímny cieľ. Adjektívum „nevyhnutný“ v zmysle čl. 10 ods. 2 Dohovoru zahŕňa naliehavú sociálnu potrebu, pričom vnútroštátne orgány zmluvných štátov majú určitý rozsah voľnej úvahy na posúdenie jej existencie, a to samozrejme s európskou kontrolou. Nevyhnutnosť zároveň znamená nemožnosť dosiahnuť cieľ obmedzenia iným spôsobom. Pojem „nevyhnutnosť“ sa musí vždy posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom. Ústava zakotvuje legitímny cieľ obmedzenia slobody prejavu taxatívne, ako ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Účelom ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je práve ochrana práv a slobôd iných, ochrana maloletých divákov pred nevhodným obsahom. Podmienka legality a legitimity je teda nepochybne splnená. Proporcionality obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v tomto prípade ustanovením § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Pokiaľ ide o druhú rovinu skúmania proporcionality t.j. uplatnenie zákonom dovolenej voľnej úvahy na konkrétnu vec, odporkyňa má za to, že aplikácia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. V danom prípade je sloboda prejavu obmedzená v dôsledku vyvedenia administratívno-právnej zodpovednosti za porušenie povinnosti vysielateľa zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania zakotvenej v ustanovení § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Vo vzťahu k námietke navrhovateľky, ktorou namietala, že dopad obmedzujúceho zásahu na zvýšenie miery ochrany mravnosti mládeže je v dôsledku množstva zdrojov audiovizuálneho obsahu nepodstatný, odporkyňa poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 5SŽ/24/2013, 5SŽ/14/2013 a 7SŽ/10/2013. Skutočnosť, že

navrhovateľka nevidí naliehavú spoločenskú potrebu v uplatňovaní Jednotného systému označovania v televíznom vysielaní, neznamená, že táto potreba v spoločnosti neexistuje, práve naopak existuje, keďže zákonodarca ju stanovuje osobitným predpisom a to vyhláškou č. 589/2007 Z.z., resp. jej novelou č. 446/2013 Z.z. Odporkyňa s poukazom na vyššie uvedené žiadala, aby najvyšší súd opravný prostriedok navrhovateľky postupom podľa § 250p O.s.p. odmietol. V prípade, ak najvyšší súd zhodnotí, že opravný prostriedok bol podaný včas žiadala, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s §§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

9. Podľa § 492 ods. 1 S.s.p. konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti toho zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

10. Podľa § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady.

11. Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona č. 308/2000 Z.z. poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „kancelária“).

12. Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/, n/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

13. Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

14. Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

15. Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663,- € do 66 387,- € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99,- € do 19 916,- €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 3).

16. Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

17. Podľa § 1 ods. 3 písm. k/ vyhlášky č. 589/2007 Z.z. audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, ak obsahujú slovnú agresivitu alebo expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov.

18. Podľa § 3 ods. 2 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. audiovizuálne diela, zvukové záznamy umeleckého výkonu, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré primárne nie sú vyrobené a určené maloletým a neobsahujú kritériá nevhodnosti alebo neprístupnosti, sa klasifikujú ako vhodné pre všetky vekové skupiny maloletých.

19. Podľa § 6 ods. 17 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. audiovizuálne diela, zvukové záznamy umeleckého výkonu, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako vhodné pre všetky vekové skupiny maloletých sa môžu označiť písmenom U v zelenej farbe; grafické zobrazenie symbolu označenia je uvedené v prílohe pod poradovým číslom 6.

20. Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

21. podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

22. Podľa § 22 ods. 2 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

23. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

24. Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci náležite postupovala v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážila dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistila skutočný stav veci, v

konaní postupovala v súčinnosti s navrhovateľkou ako účastníkom konania a vo veci sa nedopustila ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie považoval za súladné so zákonom.

26. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

27. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

28. Podľa § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

29. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.). Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z.

30. Najvyšší súd sa prednostne zaoberal námietkou odporkyne týkajúcou sa včasnosti podania opravného prostriedku. Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že napadnuté rozhodnutie č. RP/39/2015 zo dňa 25. augusta 2015 bolo doručené do vlastných rúk právneho zástupcu navrhovateľky dňa 24.09.2015. Dňom 25.09.2015 začala navrhovateľke v súlade s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. plynúť 15-dňová zákonná lehota na podanie opravného prostriedku. Posledným dňom lehoty na podanie opravného prostriedku bol 09.10.2015. Vzhľadom na to, že navrhovateľka podala opravný prostriedok elektronicky dňa 09.10.2015, t.j. v posledný deň zákonnej lehoty, najvyšší súd konštatuje, že opravný prostriedok podala navrhovateľka včas.

31. Najvyšší súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že odporkyňa uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c/ uvedeného zákona vo výške 1 000,- € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

32. Najvyšší súd ďalej zistil, že oznámením o začatí správneho konania doručeným navrhovateľke dňa 14.05.2015 sa začalo správne konanie č. 352/SKO/2015. Navrhovateľka bola súčasne vyzvaná, aby v lehote do 10 dní od doručenia tohto oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku

zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy a vyjadrila sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní. Zároveň bola upozornená, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporkyňa môže rozhodnúť vo veci aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol aj prepis/popis skutkového stavu. Dňa 01.06.2015 bola navrhovateľke doručená opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v lehote do 5 dní odo dňa jej doručenia. Navrhovateľka sa k predmetnej výzve odporkyne nevyjadrila. Podkladmi pre vydanie rozhodnutia odporkyne boli záznam vysielania programu Dobrodružstvo v tábore odvysielaného na programovej službe JOJ dňa 07.02.2015 v čase o cca 8:39 hod. a prepis/popis skutkového stavu.

33. K námietke navrhovateľky, že odporkyňa pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o obhliadke záznamu predmetného vysielania, najvyšší súd uvádza, že zákonodarca v právnej norme § 22 ods. 1 správneho poriadku ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5. Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľka v danej veci nepodala žiadne stanovisko a teda nevzniesla ani námietku, v ktorej by vyjadrila pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhovala vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadrila ani pochybnosti o tom, že by odporkyňa v predmetnom konaní postupovala len z prepisu/popisu bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľka vzniesla až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne.

34. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporkyňou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. <., keď navrhovateľka v priebehu správneho konania nepodala žiadne stanovisko, nenavrhovala vykonanie žiadneho dôkazu, nenamietala porušenie právnej povinnosti. V zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v správnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnuť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení. Uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľka ako obvinená z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedela o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mala nielen právo, ale i povinnosť navrhnuť jej známe dôkazy preukazujúce pravdivosť jej tvrdenia, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužila, vystavila sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie svojho tvrdenia uvedeného v opravnom prostriedku, že vo veci právnych porušení kladených jej odporkyňou za vinu postupovala v súlade so zákonom. Pokiaľ sa však navrhovateľka v opravnom prostriedku bránila len tým, že odporkyňa v správnom konaní pochybila, keď o zhladnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci. Navrhovateľka v tejto súvislosti dala do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR sp.zn. 7As/57/2010 <. z 03.04.2012. Najvyšší súd zastáva názor, že odkaz na rozhodnutie súdu Českej republiky, nijako súdy Slovenskej republiky nezaväzuje (§ 135 ods. 1 O.s.p.), a teda nemôže byť dôvodom vedúcim k zmene napadnutého rozhodnutia. Zodpovedá len skutočnosti, že slovenský právny systém a český právny systém sú navzájom veľmi blízke, nie sú však totožné a preto bez ďalšieho podrobného poznania právneho systému iného štátu rozhodnutie súdov Českej republiky

nemožno v praxi súdov Slovenskej republiky automaticky aplikovať ako prameň nášho práva. Je potrebné uviesť, že právne závery Nejvyššího správného soudu ČR, na ktoré navrhovateľka poukazuje, vychádzajú z prísnejšej právnej úpravy Správneho řádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať „protokol o úkone dokazovania“ v správnom konaní vykonanom „mimo ústného jednání“. Najvyšší súd zastáva názor, že vzhľadom na vyššie uvedené, nie je možné automaticky prijať názor českého súdu, ktorý je dokonca kreovaný z právnej úpravy platnej a účinnej na inom území, než je územie Slovenskej republiky, keďže v správnom poriadku takáto právna úprava absentuje.

35. Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietskou navrhovateľky, že odporkyňa v danom prípade zasiahla do jej základných práv garantovaných Ústavou SR a Dohovorom, konkrétne čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s čl. 1 Dohovoru. Za nedôvodnú považoval aj námietku, že odporkyňa sa posúdením kritérií legality, legitimity a proporcionality zásahov zaoberala nedostatočne, tieto kritéria vyhodnotila nesprávne, resp. kritérium legitimity a proporcionality v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a súčasne odporkyňa týmto konaním jej odňala možnosť konať pred orgánom verejnej moci a súdom.

36. Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

37. Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Cenzúra sa zakazuje. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

38. Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

39. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

40. Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv

iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci(čl. 10 ods. 2 Dohovoru).

41. V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z.z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

42. Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci odporkyne presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods.1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods.1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

43. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú námietku navrhovateľky týkajúcu sa porušenia zásady proporcionality a údajnej diskriminácie navrhovateľky. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR. ako aj článok 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je zákon č. 308/2000 Z.z., sledujúc ochranu mravného vývoja maloletých, ktorý môže byť obsahom vysielaného programu ohrozený. Ustanovenie povinnosti v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. nepochybne odráža záujem spoločnosti na označovaní programov v televíznom vysielaní podľa vekovej vhodnosti. Pokiaľ sa týka zásady proporcionality, odporkyňa sa dostatočne vysporiadala s touto námietkou a je potrebné zdôrazniť, že existuje naliehavá spoločenská potreba na uplatňovanie Jednotného systému označovania, pretože rodič musí mať právo rozhodnúť sa podľa určitých kritérií, ktoré programy sú, alebo nie sú vhodné pre maloletých. Nemožno opomíňať skutočnosť, že maloletí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní svojho správania a vlastného rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií. Nie je preto žiadateľné, aby prezentovanú formu správania a vyjadrovania protagonistov posudzovaného programu, považovali maloletí diváci za normálne, prípadne hodné napodobňovania. Okrem toho v súvislosti s nastolenou problematikou najvyšší súd odkazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 3SŽ/2/2012 zo dňa 6. marca 2012, v ktorom judikoval, že „účelom právnej úpravy označovania programov jednotným systémom označovania prostredníctvom poskytnutia informácie rodičom maloletých za účelom ich rozhodovania o umožnení sledovania programov maloletými, je zabezpečenie maximálnej možnej ochrany maloletých pred možnými negatívnymi vplyvmi televízneho vysielania na ich vývoj“. Neobstojí preto ani námietka navrhovateľky spočívajúca v tvrdení o primárnej povinnosti štátu, znamenajúcej povinnosť vytvorenia podmienok na jej napĺňanie (napr. zabezpečenie výchovy mládeže v rámci vzdelávacieho procesu) a sekundárnej zodpovednosti rodičov alebo zákonných zástupcov za riadny morálny a psychický vývin maloletých. Porovnávanie uvedeného porušenia Jednotného systému označovania s inými zdrojmi šírenia informácií napr. tlačenými a elektronickými médiami, internetovej a mobilnej siete, nových médií a sociálnych sietí a pod., kde takáto regulácia zabezpečená zo strany štátu absentuje, považuje najvyšší súd za bezvýznamné. Len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že závery nálezu ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18. decembra 2014 nemožno aplikovať na prípad navrhovateľky posudzovaný v tomto konaní z dôvodu rozdielných skutkových okolností prípadu navrhovateľky, ktoré boli predmetom posúdenia ústavného súdu v označenom konaní a ktoré vyplývali z porušenia inej zákonom č. 308/2000 Z.z. ustanovenej povinnosti navrhovateľky.

44. Vo vzťahu k všetkým odvolacím námietkam Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporkyne považuje za logické, vyplývajúce zo skutkových zistení v danej veci.

Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnila svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ju viedli k záveru uvedenému v preskúmanom rozhodnutí, pričom jej záver je určitý a zrozumiteľný. Nebolo preukázané, že odporkyňa by sa v konaní dopustila takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňa v danej veci výšku pokuty náležite odôvodnila mierou zavinenia, rozsahom a dosahom vysielania, trvaním, následkami, spôsobom a závažnosťou, ktoré jednotlivé kritériá špecifikovala vzhľadom na daný prípad. Najvyšší súd výšku uloženej pokuty považoval taktiež za adekvátnu k porušeniu právnej povinnosti a nezistil dôvody na jej zníženie. Najvyšší súd preto rozhodnutie odporkyne č. RP/39/2015 zo dňa 25. augusta 2015 podľa § 250q ods. 3 O.s.p. v spojení s § 492 ods. S.s.p. potvrdil ako vecne správne a zákonné.

45. O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 1 písm. a/ a § 5 ods. 1 písm. g/ a položky 10 písm. c/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500,- €. Navrhovateľke sa týmto písomne vyhotoveným rozhodnutím ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

46. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 1 S.s.p.. Navrhovateľke nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože v tomto konaní nebola neúspešná.

47. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.